

LBRIS | We know
Coordonator Leda Bazaar:
books
SHAUKI AL-GAREEB

**REBECCA
YARROS**

Un pic
**PREA
APROAPE**

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LEDA BAZAAR

PROLOG

Weston

IANUARIE ÎN UPSTATE NEW YORK ÎNSEMNA NIN-soare, și chiar foarte multă. Stratul de zăpadă ajunsese la vreo 90 de centimetri noaptea trecută, dar de dimineață cerul era de un albastru senin, perfect pentru a zbura peste Fort Drum. Nu m-a deranjat să dau la lopată pe alee înainte să mă urc în mașină și să plec la aerodrom, mai ales că petrecusem cea mai mare parte a anului în misiuni în deșert. Aleg oricând zăpada în defavoarea nisipului.

Cu ce nu mă puteam obișnui erau temperaturile sub zero grade, de care m-aș fi lipsit bucuros.

Mi-am pus pe umăr geanta cu casca și am intrat în hangarul 1-10, făcându-le cu mâna câtorva tipi care ieșeau.

— Hei, Madigan! a spus unul dintre șefii de echipaj în timp ce urcam scările spre vestiar. Te caută Harris.

— Mersi!

Am dat din cap și m-am îndreptat spre etajul al doilea, privind peste balustradă spre aparatele de zbor pe care le adăpostiserăm în hangar ieri, înainte de furtună.

Am împins cu forță ușa vestiarului și l-am ratat la mustață pe Carlson – un alt pilot –, care se întinsese spre clanță.

— La naiba, scuze!

— Nicio problemă! a zis și a prins ușa. Am auzit că te caută Harris.

— Mi-a ajuns la urechi. Mersi!

M-am dus spre dulapul meu.

— Cred că s-a afișat lista cu promovări.

Zicând acestea, a ridicat din sprânceană la mine și apoi a ieșit cu spatele, lăsând ușa să se închidă singură.

Simțeam un nod în stomac atunci când mi-am pus echipamentul în dulap și m-am pregătit pentru ziua respectivă. Dacă s-a afișat lista cu promovările...

Nu te gândi la asta!

Nici măcar nu eram la nivelul potrivit pentru a primi o promovare, dar să fiu ales în ciuda acestui fapt ar fi absolut senzațional. Mai însemna și că ar trebui să semnez un contract cu Unchiul Sam¹ pentru încă doi ani după ce aș fi primit avansarea.

Dar dacă Haris mă căutase...

Telefonul mi-a sunat în buzunar, și am glisat pe ecran ca să răspund înainte să verific cine e apelantul.

— Alo?

Mi-am îndesat telefonul între ureche și umăr ca să-mi agăț haina în cuierul metalic.

— West?

Vocea lui Reed m-a făcut să înlemnesc.

Fusese o greșeală să nu mă uit la ecran. N-aveam chef să aud nimic din ce avea fratele meu mai mare de zis. Nu că avusesem vreodată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău cu Crew, fratele nostru mai mic, aș fi auzit asta direct de la el, așa că mai rămânea doar tata.

Totuși, nu puteam spune că eram mort de îngrijorare pentru un individ care nu dădea nici măcar o ceapă degerată pe mine sau pe frații mei. Singura lui dragoste era mica stațiunea de schi din Colorado care fusese transmisă din generație în generație în familia noastră.

— De ce trebuie să se întâmple ceva? mi-a răspuns Reed.

— Pentru că mă suni la șase dimineța, ora ta.

— De fapt – vocea lui avea un timbru pe care l-am recunoscut, era cel pe care-l folosea doar când avea de livrat vești proaste –, e ora șapte.

M-am uitat la ceasul de la mână ca să verific ora și m-am încruntat, apoi mi-am dat seama.

— Încă ești în Colorado.

Se părea că rămăsese acolo până la urmă. Grozav pentru el, dar mie-nu-mi-trebuie-mersi.

— Mda. A tras aer în piept de parcă își aduna curajul pentru ceva, apoi a zis: Încă lucrez la noul teleschi și la complexul de apartamente, și la toate chestiile despre care v-am trimis un e-mail ție și lui Crew luna trecută.

— Corect! Bravo ție! am zis în timp ce închideam ușa metalică a dulapului. Uite ce e, dacă nu e ceva de care ai nevoie de la mine, sunt programat să zbor...

— Lasă-mă s-o zic odată! a spus el brusc.

Am tăcut. Reed era fâstâcit. El nu se fâstâcea *niciodată*. El era Domnul Reținut, Calm și Stăpânit tot timpul. La naiba, tipul nici măcar nu clipise când ne părăsise pe mine și pe Crew și ne lăsase să ne descurcăm singuri după ce murise mama, iar tata se înecase în băutură!

¹ Statele Unite ale Americii (n. tr.).

Reed se întorsese la facultate și își trăise viața lui perfectă de schior profesionist până când o ruptură de ligament îl obligase să se reorienteze spre un masterat la Stanford.

Iar eu? Eu îmi pusesem pe pauză visul de a face schi extrem ca s-o ajut pe mama când se îmbolnăvisese și apoi renunțasem complet după ce murise când eram în clasa a noua, lăsând o prăpastie enormă în viețile noastre. Să plec la facultate? Țsta era un lux pe care doar Reed și-l permitea! Cineva trebuia să fie adultul în casă și, oricât de mult îi plăcea lui Reed să pretindă că el fusese acela doar pentru faptul că ateriza pe acasă în vacanțele de la facultate ca să o facă pe salvatorul, nu fusese așa. Eu fusesem acela, și doar eu, până când reușisem să mă achit de promisiunea pe care i-o făcusem mamei, aceea de a-l ajuta pe Crew să termine liceul. Doar atunci îmi dădusem voie să visez din nou și, 11 ani mai târziu, făcusem facultatea la fără frecvență, grație cursurilor serale și online, și acum îmi trăiam acel vis, pilotând elicoptere pentru armata americană.

— Aștept! am spus, strângând mai tare telefonul în palmă.

Ar fi fost un eufemism să spun că eu și cu Reed nu aveam cea mai bună relație. Îl iubeam, dar îl și uram visceral pentru povara pe care mă lăsase s-o port pe umeri.

— Avem nevoie de un mod de a aduce clienți de lux în timp ce construim complexul de apartamente. O nouă sursă de venit, din moment ce cheltuim sume foarte mari acum.

— Nu-i problema mea! Tu ești cel care a decis să se întoarcă să lucreze cu tata. Nu eu.

Am oftat și mi-am frecat puntea nasului, spunându-mi că n-ar trebui să-mi pese, în timp ce îmi înăbușeam înțepătura din inimă care îmi transmitea că îmi pasă cu siguranță.

— Știu asta, a mârâit el și tata nu e niciodată prin preajmă. Eu și Ava luăm toate deciziile pe aici.

— N-ar trebui să deschizi teleschiul ăla șmecher până în noiembrie?

Aceea era luna oficială de deschidere pentru Madigan Mountain.

— Deci *îmi citești* e-mailurile totuși. Doar că nu răspunzi la ele.

— Treci la subiect, Reed! În meseria mea, nu pot să întârzi.

Eră unul dintre motivele pentru care iubeam armata. Îmi plăceau ordinea și disciplina.

— Bine! Aș vrea ca Madigan să-și deschidă propria afacere heli-schi. Ar duce stațiunea la cu totul alt nivel, ceea ce se potrivește cu scopul nostru pentru extindere.

Am tras brusc aer în piept, în timp ce posibilitățile au început să mi se învârtă în minte cu forța unui uragan. Vârfurile înalte și crestele din spatele stațiunii erau perfecte pentru genul acela de operațiune. Nu se comparau cu Telluride sau Steamboat, dar ne puteam descurca binișor.

Nu noi. Ei.

— Nu mă pot gândi decât la un singur tip care cunoaște deja sălbăticia de aici ca pe propriul buzunar și care deja știe să piloteze un elicopter.

Între noi s-a lăsat tăcerea în timp ce mă chinuiam să respir. Nu se poate ca el să-mi ceară așa ceva. În. Niciun. Caz.

— West?

— Roagă pe altcineva!

Ușa vestiarului s-a deschis, iar când m-am întors, am dat cu ochii de Theo Harris, cel mai vechi prieten al meu și pilot cu experiență, care tocmai intra, cu un rânjet satisfăcut pe față și cu o hârtie pe care o flutura în mână.

— Nu vreau să rog pe altcineva. Tonul lui Reed a căpătat o nuanță disperată când a continuat: Tu ești parte din familie. Asta e afacerea familiei noastre, Weston. Stațiunea familiei noastre. Este...

— Jur pe ce-am mai sfânt că, dacă spui moștenirea familiei noastre, îți închid telefonul!

Mi-am încleștat maxilarul.

Theo și-a ridicat la maximum sprâncenele negre și a lăsat hârtia în jos.

Reed a oftat.

— Ai avea controlul absolut asupra operațiunii. Ar trebui doar să-ți desfășori activitatea sub sigla Madigan.

Nu se întâmpla așa ceva! Imposibil! Dar, atât timp cât doar *voia* și nu *avea nevoie*, puteam să-l refuz. Erau o grămadă de alți piloți pe care putea să-i angajeze. O mulțime de alți ghizi. Doar că niciunul care le putea face pe amândouă, așa ca mine. *Doar nu mă gândesc serios asta.*

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Theo, simțind nevoia să mă agăț de ceva din viața mea reală și nu din cea imaginară pe care o proiecta Reed.

— Ai ajuns pe lista de avansări! Chiar și fără experiența necesară! a zis și mi-a întins hârtia.

— Nu înțelegi ce îți spun? a întrebat Reed, aparent crezând că vorbesc cu el. Am nevoie să vii acasă, Weston.

Naiba să mă ia!

Weston

NOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

ÎN ELICOPTERE MĂ SIMȚEAM CEL MAI FERICIT. ERAU PUTERNICE și te puteai ridica în aer să zbori fără constrângerile unei piste de decolare. Nu depindeau de drumuri sau nu era nevoie de pistă pentru a accelera în vederea decolării. Pur și simplu se ridicau la cer de oriunde se aflau. Pentru mine reprezentau *libertatea*. Sau așa fusese înainte. Fărăma roșie și strălucitoare de libertate pentru care semnam acum părea la fel de eliberatoare ca o pereche de cătușe. Pentru că exact asta era.

Era o lesă în valoare de trei milioane de dolari.

Ceasul de pe peretele biroului din clădirea de metal amplasată chiar lângă pista din Leadville, Colorado, indica ora 7 dimineața, iar stomacul mi s-a strâns în timp ce îmi puneam alegețile de viață sub semnul îndoielii pentru a milioane oară de când mă sunase Reed. Dar am semnat, și am

semnat, și am semnat, și fiecare semnătură mă lega chiar de locul pe care îl evitasem cu încăpățănare în ultimii 11 ani, mai ceva ca pe un examen de prostată.

— Știi, dacă aș fi vrut să fac inspecții de aparate de zbor cu noaptea în cap, aș fi rămas în armată, a spus Theo din pragul ușii, cu un clipboard în mână, încruntându-și fruntea cafenie și ridicând din sprâncene la mine.

Era cel mai bun prieten al meu de o bună parte a ultimului deceniu, așa că știam că n-avea să fie ultima oară când mă privea așa.

— Măcar nu ești în uniformă.

Eu, personal, aș fi dat oricând la schimb blugii și tricoul cu mânecă lungă pe uniformă, dar Theo fusese pregătit să iasă din armată, iar acesta era singurul motiv pentru care reușisem să-l conving să vină cu mine. I-am mai dat un teanc de hârtii brokerului, întinzându-mă în timp ce mă ridicam de pe scaun. Soțul Mariei și familia lui Theo plecaseră deja spre Penny Ridge cu o zi înainte, iar noi ajunseserăm în Leadville noaptea trecută, așa că mă durea tot corpul după nenumăratele ore petrecute la volan. Aveam nevoie să fac o tură de alergat ca să mă destind după două zile pe drum, dar asta fusese singurul interval în care vânzătorul se putuse întâlni cu noi pentru livrare.

— Totul e în ordine? l-a întrebat brokerul pe Theo.

— Numerele de serie se potrivesc, a spus Theo, dând din cap și întinzându-ne clipboardul. Ramos mai face încă o verificare.

Din fericire, Maria Ramos se aflase și ea aproape de data de expirare a contractului și putuse să-și atârne în cui bocancii de luptă pentru a veni cu noi în aventura asta nebunească.

Fusese aproape ca și cum se aliniaseră toate planetele sau ne zâmbise soarta ori un clișeu din ăsta de rahat. În orice caz, era cel mai bun șef de echipaj pe care îl avuseserăm în unitate și omul care îmi lipsea.

Am ieșit din clădire în aerul răcoros al dimineții de oc-tombrie și am găsit-o pe Maria închizând unul dintre compartimentele elicopterului.

— Cum arată? am întrebat-o.

— Bine, mi-a răspuns. E bine întreținut. Vreau să zic, tot există șansa ca voi doi, dobitocilor, să dați cu el de pământ, dar asta ar fi o eroare de pilotaj, a adăugat și a ridicat din umeri cu un zâmbet dulce, înșelător.

Am mai dat o tură elicopterului, apoi am semnat ultimele hârtii.

Am dat mâna cu brokerul.

— Vă doresc mai mult noroc decât a avut ultima companie care l-a deținut!

— Ce s-a întâmplat cu ultima companie? a zis Theo și s-a încruntat, aruncând o privire suspicioasă elicopterului.

— S-a dus la fund, ne-a lămurit brokerul ridicând din umeri. Toată lumea crede că are ce-i trebuie pentru a deține și a gestiona o afacere de tipul ăsta, dar... mă rog..., a zis și a mai ridicat o dată din umeri.

Am simțit cum mi se strâng coastele ca-ntr-o menghină.

— În orice caz, mă duc înăuntru să fac niște copii și apoi puteți pleca! a mai spus brokerul înainte de-a se întoarce în terminal.

— S-au dus la fund, a spus Maria încet, ridicându-și șapca pentru a-și vârî o șuviță de păr castaniu la loc sub cozoroc.

— Așa se pare!

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor cargo. Nu mai purtam costumele de zbor cu camere video încorporate și gradele de pe piept pentru care muncisem pe brânci. Începeam de la zero – mă rog, nu chiar de la zero, având în vedere că îi aveam pe Theo și pe Maria cu mine, dar sprijinul lor însemna și că eram responsabil pentru ei.

— West! a zis Theo, care s-a întors și și-a pus mâinile pe umerii mei, privindu-mă drept în ochi. Uită-te în ochii mei și spune-mi că noi n-o să dăm greș! Nu mi-am mutat nevasta și copiii în cel mai alb oraș din America – și nu mă refer la zăpadă acum – ca să dăm greș.

— N-o să dăm greș! I-am asigurat.

— Bine! Acum spune-o de parcă vorbești serios!

— N-o să dăm greș!

Am zâmbit încordat și am făcut un pas în spate, uitându-mă la liniile precise și la vopseaua roșie, nouă, ale elicopterului Bell 212. Nu era o opțiune să dăm greș, nu aici, nu cu numele familiei mele pe hârtiile alea.

— Nu e ca și cum începem ceva pe cont propriu, a adăugat Maria, închizându-și fermoarul de la jachetă peste salopeta pe care o purta. Scott a semnat contractul pentru noul nostru apartament aseară și mi-a spus că operațiunea asta pe care o deține familia ta nu-i chiar un SRL înființat de mămică și tăticu', așa cum ne-ai descris-o tu. Maria și-a lăsat capul pe o parte în timp ce adăuga: Cred că a folosit o expresie gen *stațiune boutique*.

— Fratele meu, Reed, o extinde, am încercat să vin cu o explicație.

Prietenii mei știau tot ce aveau nevoie să știe pentru ca afacerea noastră să reușească – familia mea deținea Madigan

Mountain, o stațiune mică, adresată familiilor, din Summit County, Colorado. Știau că mi se ceruse să deschid o operațiune heli-schi pentru a ridica puțin nivelul afacerii. Nu concuram cu stațiunile Breck sau A-basin ori ceva de genul, dar extinderea la care lucra Reed avea să ne propulseze în direcția aceea. Prietenii mei știau și că întorsesem spatele stațiunii și tăiasem orice legătură cu aceasta, cu 11 ani în urmă, și nu mai privisem înapoi deloc.

Adică până mă sunase Reed cu nouă luni în urmă.

— Deja regreti asta, nu-i așa? a întrebat Theo, studiindu-mi chipul. Pentru că Jeanine semnează contractul de închiriere pentru o casă pe care n-am văzut-o înainte, și dacă ai îndoieli...

— Tocmai am cumpărat un aparat de zbor în valoare de trei milioane de dolari. Mi-am îndoit cozorocul șepcii, singurul tic nervos de care nu reușisem să scap în armată, adăugând: N-am îndoieli.

— Bine, pentru că Scott deja despachetează! mi-a spus Maria, aruncându-mi o privire cu coada ochiului.

— N-o să dăm greș! am repetat. Cunosce munții ăștia ca-n palmă și, dacă facem cu rândul între noi doi – m-am uitat înspre Theo – să zburăm și să ghidăm tururile de schi extrem, o să fie totul bine.

Pasiunea noastră pentru schi extrem fusese cea care ne ajutase pe Theo și pe mine să ne împrietenim în primul meu an de armată, în lunile petrecute în misiune în Europa. Tipul era la fel de bun ca mine, iar eu chiar eram al naibii de bun.

Brokerul s-a întors de la terminal cu un dosar albastru, mare, care avea sigla lui ștampilată pe copertă.

— Contractele sunt toate aici.

— Mulțumesc ! am zis și am luat dosarul.

Nu se întâmpla chiar în fiecare zi să-ți ții viața în mâini în felul ăsta, dar iată că eu o făceam.

— Ai mai zburat vreodată din Leadville? m-a întrebat brokerul, cu două riduri adânci între sprâncene.

— Da! i-am răspuns.

— Suntem antrenati să zburăm la altitudine ridicată, a explicat Theo.

— Bine! N-aș vrea să fiu eu ultimul om pe care-l vedeți, a glumit intermediarul. Cheile sunt ale voastre, metaforic vorbind, iar cele de la uși sunt în dosar. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu voi!

— Și nouă!

Ne-am luat la revedere de la Maria, care conducea camioneta mea de la aeroport până în Penny Ridge, apoi Theo și cu mine am început să facem verificările necesare pentru decolare.

— Ai depus planul de zbor? l-am întrebat în căști.

— Știi că da. O să fie simplu ca bună ziua, a spus Theo, în timp ce motoarele începeau să tureze. Și uite, avem rezervorul plin.

— La trei milioane, cât a costat, ar fi fost culmea să nu umple și rezervorul.

— În cât timp o să ajungă Ramos acolo?

— În vreo 90 de minute, i-am răspuns. Iar noi o să facem vreo 20 în zbor.

— De data asta, pilotezi tu, a comentat Theo. Așa, dacă se strică ceva, e vina ta.

Am pufnit ironic, dar am dat din cap în timp ce terminam pregătirile. Apoi am preluat controlul, am obținut

permisiunea de zbor de la turn și am decolat spre cer. Nimic nu se compara cu sunetul acelei vibrații. Era diferită la fiecare elicopter, dar ritmul era cu totul special la acest model anume, un Huey cu îmbunătățiri.

Rotoarele au învins forța aerului și am plecat. Aerul era mai rarefiat aici – Leadville era aeroportul aflat la cea mai mare altitudine din țară –, și se vedea asta pe măsurători.

Am coborât de pe vârf și am zburat de-a lungul crestei.

— Aveți un cer albastru tare frumușel aici! a spus Theo, admirând peisajul.

— Albastru de Colorado. Nicăieri în lume n-ai să găsești așa ceva.

Am urmat adânciturile și curbele văii, lucru care ne-a făcut să ne ținem după șosea în cea mai mare parte a drumului.

— Breckenridge? a întrebat Theo, uitându-se în jos, spre pământ.

— Frisco, i-am răspuns atunci când am virat spre est. Breck e acolo sus.

— Văd pârtiile de aici.

Am zburat peste Keystone și A-basin și ne-am îndreptat spre Penny Ridge, un orașel aflat la baza stațiunii Madigan Mountain. Din aer, Penny Ridge arăta cam la fel ca atunci când plecasem – doar câteva clădiri noi pe ici, pe colo, dar nimic semnificativ. Asta era frumusețea orașelor mici care rămâneau mici.

Cât despre munți? Ei nu se schimbau niciodată. Nu cu adevărat. Verdele intens al pinilor era înlocuit la lizieră de vârfuri cenușii și stâncoase care se ridicau spre cer ca niște lame de cuțit ciobite. Mai aveam câteva săptămâni până când zăpada urma să se depună și încă vreo câteva până când se aduna într-un strat suficient pentru a deschide sezonul.

Era chiar timpul de care aveam nevoie ca Theo să învețe și el zona la fel de bine ca mine.

— Cel mai fain se schiază după creasta aia, am zis și am dat din cap către părțile săpate în munte, cu dungile subțiri de verde-deschis tăind printre copaci, însoțite doar de teleschiul la reparația căruia ajutasem și eu de nenumărate ori. O să facem un zbor de orientare mâine, dacă Jeanine nu te pune să despachetezi!

— Fix așa o să facă, a răspuns el, zâmbind, și vocea i s-a înmuiat puțin, așa cum se întâmpla mereu când vorbea despre soția lui.

Cei doi erau pur și simplu de invidiat. Țsta era singurul mod de a le descrie relația.

— Dar o să ne facem timp.

Din aer, puteam vedea cât de mult se avansase deja cu extinderea. Se tăiaseră părții noi pe terenul recent achiziționat și începuse deja construcția pentru noul complex de apartamente, sau cum îi spunea Reed.

Și chiar acolo, între stațiunea existentă și Madigan 2.0, era clădirea pe care o promisese Reed, cu un heliport marcat cu X. Nu că aș fi avut vreo îndoială. Dacă Reed spunea că avea să facă ceva, atunci o făcea.

Problema noastră fusese mereu cu rahaturile pe care nu le promitea.

— Se pare că am ajuns, a spus Theo. Știi, nu toate familiile își așteaptă fiii rătăcitori cu un hangar nou, a adăugat și s-a uitat spre mine cu subînțelese.

— Nici să nu deschizi discuția aia! Am manevrat aparatul de zbor cu atenție, asigurându-mă că nu dau peste vreo linie de curent construită în ultimii zece ani și adăugând: E prea devreme.

— Omule, discuția e *deja* deschisă. Theo s-a aplecat în față când ne-am apropiat de heliport și a adăugat: Sau nu e numele tău pe fațada clădirii?

— Numele meu de familie, am murmurat, aterizând.

Și uite-așa, am ajuns! Mă durea în piept, și știam că nu e doar de la lipsa de oxigen dată de faptul că tocmai coboram de la trei kilometri înălțime.

Nu prea aveam ce face cu privire la ce mă aștepta în afara elicopterului, așa că m-am concentrat pe ce era înăuntrul lui și am făcut verificările post-aterizare. Am oprit motoarele, iar rotoarele s-au învârtit din ce în ce mai încet, ca numărătoare inversă pentru o confruntare care aștepta de aproape un deceniu. Uram cu patimă locul ăsta, iar acum se presupunea că trebuie să mi-l fac din nou casă.

Ce naiba fusese în capul meu?

M-am concentrat asupra elicopterului, evitând în mod intenționat să mă uit pe cărarea care ducea spre stațiune, în timp ce descuiam clădirea și urcam aparatul de zbor pe platforma cu roți care îl muta de pe heliport în hangar. Theo l-a condus înăuntru în timp ce eu îl ghidam, cu atenția sporită ca să ajungă în siguranță.

Apoi elicopterul a fost garat, iar mie mi s-a scurs timpul alocat pentru autocompătimitate.

Theo a verificat un SMS după ce am închis ușile hangarului.

— A ajuns Jeanine!

— Du-te! i-am spus. Ai o casă întreagă de despachetat.

— Maria ar trebui să ajungă aici cu camioneta ta în – și-a verificat ceasul de la mână – jumătate de oră sau cam așa. O să fii în regulă?